

Îndrumar la studiul Psalmilor

Henri Rossier

© 2012 GBV România

Cuvânt înainte

Prin publicarea acestei broșuri, autorul, care nu-și ascunde numeroasele lacune, apelează la indulgența fraților săi. Pentru a remedia într-o anumită măsură imperfecțiunile unui astfel de demers, el a consultat un mare număr de scrieri publicate și a reprodus de mai multe ori textual din aceste scrieri. El îndrăznește să spere că acest Rezumat va fi util creștinilor care studiază Psalmii și care întâmpină unele dificultăți în înțelegerea înlănțuirii și încărcăturii lor profetice.

Folosirea versiunii J. N. Darby a Bibliei, în care sunt indicate într-o manieră foarte inteligentă seriile de psalmi din care fiecare carte este formată, chiar până la ultimele subdiviziuni ale fiecărui psalm, va fi foarte utilă pentru acest studiu. Unul dintre principalele obstacole în munca noastră a fost dificultatea de a rezuma fiecare psalm și de a reda în câteva fraze conținutul său, într-o manieră cu adevărat utilă cititorului; și, de fapt, bogăția infinită a gândurilor divine va face ca întotdeauna o astfel de misiune să fie incomplet îndeplinită.

Îndrumar la studiul psalmilor

Aproape că nu mai este necesar să adăugăm că aceste pagini nu fac nicio mențiune a nenumăratelor aplicații practice ale Psalmilor, pentru edificarea credincioșilor. Să adăugăm totuși că acela care nu vede Rămășița evreiască profetică în Psalmi va fi întotdeauna în pericol să facă o aplicație greșită atunci când o adaptează - ca un lucru perfect legitim - nevoilor creștinului. Astfel, apelurile continue la răzbunare pe care le întâlnim în Psalmi nu au nimic de-a face cu economia actuală a harului; și chiar când ies din gura lui Hristos, ele nu sunt la El decât expresia identificării Lui cu Rămășița.

Psalmii

Psalmii sunt o carte profetică de o natură cu totul deosebită. Profeții și toți cei care au compus Psalmii nu ne vorbesc despre evenimente viitoare, cu toate că acestea sunt subînțelese; ei nici nu ne descriu la modul propriu, precum profeții, „suferințele lui Hristos și slăvile care aveau să urmeze” (1 Petru 1.11), ci ei ne plasează în mijlocul acestor evenimente, a acestor suferințe și a acestor slăvi, pentru a exprima sentimentele pe care acestea le produc, fie în inima lui Hristos, fie în inima credincioșilor care îi sunt asociați.

Ca în toate revelațiile profetice, „Duhul lui Hristos” (1 Petru 1.11) este Cel care vorbește prin gura credincioșilor în Psalmi și care plasează adesea aceleași cuvinte în gura lui Hristos însuși. Același Duh Se folosește frecvent de împrejurări prin care profeți precum David, Solomon, Asaf și alți autori ai Psalmilor au trecut, ca și de sentimentele pe care aceste împrejurări le-au născut în inimile lor, pentru a le adapta sentimentelor și împrejurărilor profetice ale credincioșilor de la sfârșit.

Acești credincioși aparțin poporului evreu; ei constituie ceea ce Cuvântul desemnează adesea ca fiind Rămășița. În Psalmi, ei sunt separați din punct de vedere moral de națiunea evreiască necredincioasă, cu toate că inițial sunt amestecați cu ea la Ierusalim, la începutul timpurilor profetice. Aceștia sunt „înțelepții” din Daniel (Daniel 11.33,35; 12.3,10). Națiunea însăși nu mai este recunoscută de Dumnezeu - ea este numită „cei răi”. Credincioșii sunt expuși ostilității deliberate a acestei mase nelegiuite, ridicate de Satan împotriva lui Mesia și a celor care îi aparțin. De aceea Psalmii și mai ales cartea întâi a lor nu ne arată numai starea evreilor și cea a credincioșilor din ultimele zile, ci și starea lor în zilele când Isus și ucenicii Săi erau obiectul urii criminale a poporului. Așa cum evreii erau în zilele Domnului Isus sub jugul lui Irod și al lui Pilat din Pont, Ia fel ei vor cădea în vremurile sfârșitului sub jugul lui Antihrist („Cel rău”) și al națiunilor.

Evenimentele prin care va fi trecută Rămășița evreiască profetică vor fi cele ale „necazului cel mare” pe care acești credincioși vor trebui să le traverseze pentru a intra, în sfârșit, după atâtea exerciții de conștiință și de credință, în bucuria liniștită a binecuvântării, sub sceptrul glorios al lui Mesia.

A spune că Duhul lui Hristos vorbește în Psalmi înseamnă a spune că Isus a trecut prin aceleași suferințe prin care va trece Rămășița. Așa cum am spus, în timpul umblării Sale pe pământ, El S-a asociat cu acești credincioși ca făcând parte dintre ei și, de fapt, ca reprezentând, El însuși împreună cu ucenicii Săi, Rămășița viitoare înaintea lui Dumnezeu. De aceea Îl vedem pe Domnul Isus, în Matei 24, menționându-i pe ucenicii Săi ca făcând parte dintre credincioșii din zilele din

urmă. El poate deci, în viitor, să Se asocieze în Duh cu cei credincioși. Acești credincioși vor găsi în Psalmi experiențele Celui care a trecut personal prin toate greutățile lor în viața Sa aici jos și care, în sărăcie și în umilință, S-a încrezut în Dumnezeu. El a simțit aceste lucruri și este capabil să simpatizeze cu cei credincioși, să îi ajute și să îi salveze până la capăt. Ei vor fi aduși astfel la cunoștința treptată și completă a păcatului lor național, apoi la siguranța iertării și vor intra în sfârșit în binecuvântările mileniale, suferind durerile încercării, opoziția celor păcătoși, ura de moarte a asupritorilor lor și abandonul aparent al lui Dumnezeu, care Își ascunde Fața de casa lui Iacov.

Duhul lui Hristos a pregătit în Psalmi, pentru aceste inimi mâhnite care vor aștepta izbăvirea, expresia temerilor lor, a rugăciunilor lor fierbinți, a încrederii lor și, în sfârșit, a laudelor lor, când vor vedea zorii izbăvirii anunțând răsăritul soarelui dreptății mileniale. Aceste gânduri și experiențe sufletești le vor fi revelate în Psalmi ca fiind partea lui Hristos în umblarea Sa aici pe pământ. Îndreptându-le privirile asupra perfecțiunilor Fiului Omului și făcându-i să asiste la viața Sa interioară și la suferințele Sale morale, Duhul Sfânt îi va asigura, în lunga lor încercare, că toate păcatele lor au fost acoperite prin sângele scump al Mielului lui Dumnezeu, pe care ei odinioară îl disprețuiseră. Într-adevăr, suferințele lui Hristos pe cruce sunt cele care formează în Psalmi, ca de altfel peste tot, baza mântuirii și a restabilirii poporului; dar, în același timp, acești credincioși mâhniți vor găsi în Psalmi expresia simpatiei Celui care în toate neliniștile lor a fost neliniștit, care a suferit cu ei și în același fel ca ei, dar cu mult mai mult decât ei, care a suferit pentru ei până la punctul de a fi suprimat, pentru ca ei să nu mai fie niciodată în această situație.

În ce privește starea ei morală, Rămășița are trei caractere. Primul este credința care nădăjduiește în Dumnezeu, care se încrede în El și care are certitudinea că El va răspunde conform dreptății Lui la strigătul poporului Său mâhnit. La fel este și caracterul lui Hristos. Al doilea caracter este integritatea inimilor sincere înaintea lui Dumnezeu; al treilea este dreptatea practică care izgonește păcatul din căile credinciosului. Lucrul prin care această dreptate se realizează este manifestat prin pocăință și prin mărturisirea păcatelor, cu privire la Legea pe care au încălcat-o și la omorârea lui Mesia; dar această stare este însoțită de rugăciune, de cereri fierbinți, de dependență, de răbdare și de certitudinea izbăvirii finale. Hristos poate să Se asocieze acestei lucrări de pocăință și să vină să-Și ia locul în Duh, așa cum odinioară Și-a luat locul în mod personal, la botezul lui Ioan, în mijlocul celor pe care îi numește „cei aleși de pe pământ”.

Suferințele acestor credincioși sunt, în primul rând, suferințe pentru dreptate, suferințe pe care ei vor avea să le îndure din partea evreilor și a națiunilor. Menționarea acestor suferințe este întotdeauna însoțită în Psalmi de apelul credincioșilor la răzbunarea lui Dumnezeu împotriva

vrăjmașilor lor. Din punct de vedere istoric nu găsim nicio urmă a unui astfel de sentiment în viața lui Hristos, căci El a venit în har și nu în judecată, dar, din punct de vedere moral, Domnul vorbește de multe ori în acest fel în Psalmi, pentru că El Se identifică cu Rămășița. Ceea ce Domnul a suferit din partea oamenilor va aduce judecata asupra vrăjmașilor Săi, iar această judecată va fi singurul mijloc de izbăvire pentru credincioșii cu care Domnul S-a asociat.

Suferințele Rămășiței sunt, în al doilea rând, suferințe sub guvernarea lui Dumnezeu. Domnul a intrat și în aceste suferințe, dar în simpatie, sau ca substitut pentru poporul Său (Psalmul 102), și a purtat în Ghetsimani toată greutatea acestora în sufletul Său. În aceste două feluri de suferințe, credincioșii vor fi încurajați de certitudinea că Mesia al lor a trecut, din dragoste pentru ei, prin aceleași împrejurări și că El a fost izbăvit din ele.

Există un al treilea fel de suferințe de care Rămășița nu are parte, dar pe care, așa cum am spus, se bazează toate binecuvântările ei. Acestea sunt suferințele ispășitoare ale lui Hristos. Și pe acestea le găsim în Psalmi; ele dau credincioșilor, în urma învierii Domnului (Psalmul 68.18; Psalmul 110), o îmbelșugată intrare în bucuria Împărăției Sale.

Împrejurările finale pe care le traversează Rămășița în Psalmi, care sunt o consecință a infidelității națiunii și care formează perioada numită „necazul lui Iacov” (Ieremia 30.7), au ca scop purificarea credincioșilor și introducerea binecuvântărilor „noului legământ”. Toate sentimentele din această perioadă de necaz sunt exprimate în Psalmi, perioadă necesară pentru ca acești credincioși să fie aduși în situația de a sărbători zorii domniei mileniale a lui Hristos. Totuși, trebuie să repetăm că Psalmii nu ne descriu împrejurările propriu-zise, ci vorbesc numai despre experiențele sufletești care le însoțesc sau pe care ele le provoacă. Pentru a cunoaște aceste împrejurări trebuie să studiem Profeții. Iată diferența izbitoare dintre Profeți și Psalmi: în timp ce Profeții descriu suferințele lui Hristos și slăvile care urmează venirii Sale în putere (1 Petru 1.11; 2 Petru 1.16) ca împărat al lui Israel, pentru a instaura dominația Sa asupra tuturor popoarelor, Psalmii ne revelează gândurile intime ale inimii lui Hristos în împrejurările asemănătoare cu cele ale credincioșilor cu care El este asociat. Psalmii ne spun mai mult ceea ce Domnul a simțit și mai puțin ceea ce s-a declarat cu privire la El. În încercarea ei, Rămășița va beneficia de simpatia lui Hristos, de încurajările pe care El le-a primit, de împlinirea dorințelor de care El a avut parte chiar din sânul morții, datorită evlaviei Sale. Psalmii diferă, de asemenea, de Profeți prin faptul că aceștia din urmă ne descoperă gândurile lui Dumnezeu cu privire la Hristos și la credincioși, în timp ce Psalmii exprimă gândurile lui Hristos și ale credincioșilor cu privire la Dumnezeu. Această regulă are numeroase excepții, dar ea ne prezintă într-o manieră generală diferența caracteristică între aceste două secțiuni profetice ale Vechiului Testament.

Aceste noțiuni ar fi incomplete, dacă nu am remarca faptul că Isus Hristos este centrul însuși al Psalmilor. Aceștia ne prezintă mereu ascultarea Lui, suferințele Lui și slăvile Lui. Întâlnim în fiecare dintre Cărțile lor unul sau doi psalmi centrali care ni-L prezintă în diversele Lui caractere și în jurul cărora se grupează ceilalți psalmi. Astfel, de exemplu, în Cartea întâi: Psalmii 2, 8 și 22; în Cartea a doua: Psalmii 45 și 69; în Cartea a treia: Psalmii 80 și 87; în Cartea a patra: Psalmii 91 și 102; în Cartea a cincea: Psalmii 110 și 145.

Psalmii sunt împărțiți în cinci Cărți. Această împărțire nu este deloc arbitrară și nu a fost, așa cum s-a pretins, inventată de către rabini după scrierea Psalmilor. Chiar structura întregii cărți a Psalmilor o impune și a făcut întotdeauna parte din ea, în ciuda afirmațiilor comentatorilor. Astfel, Cărțile 1, 2 și 3 se termină cu cuvintele „Amin, da, amin”; Cartea a 4-a, cu „Amin, Aleluia”; iar Cartea a 5-a, ultima, cu „Aleluia” din Psalmii 146 și 149, urmate de două „Aleluia” în Psalmul 150.

Alte trăsături exterioare caracterizează, de asemenea, aceste Cărți. Nu vom insista asupra acestora, căci acestea din urmă diferă mai mult, așa cum vom vedea, prin caracterele lor interioare, adică prin subiectele, scopul și gândurile lor. Acest aranjament și această grupare poartă astfel pecetea evidentă al Duhului lui Dumnezeu.

Fiecare Carte are deci un caracter special. Mai mult, fiecare Carte este compusă din mai multe grupe sau Serii de Psalmi. Aceste Serii au la rândul lor Subdiviziuni. În sfârșit, fiecare subdiviziune conține un număr mai mic sau mai mare de Psalmi, fiecare oferind un subiect anume. Misiunea noastră este să explicăm această structură în aparență foarte complexă.

Cele cinci cărți ale psalmilor

Cărțile 1 și 2 se leagă una de alta. Ele vorbesc despre Rămășița lui Iuda în ultimele zile, fie că această Rămășiță se află la Ierusalim (Cartea 1), fie că a fost alungată de acolo prin persecuție (Cartea a 2-a). Cartea a 3-a se ocupă de întregul Israel, cel puțin atât cât Dumnezeu îl recunoaște, anume ca fiind compus din „cei cu inima curată” (Psalmul 73.1). Cartea a 4-a privește națiunea într-o manieră generală. Aici găsim introducerea Întâiului-născut în lume, sferă care cuprinde Neamurile. Cartea a 5-a ni-i arată pe Iuda și pe cele zece seminții, de acum încolo readuși în unitate. Totuși, Psalmii 'de la 137 la 145 reiau istoria morală a Rămășiței lui Iuda, de la captivitatea în Babilon până la reunirea ei în jurul lui Mesia. În ce privește structura însăși a Psalmilor, ea oferă un caracter care se întâlnește la un mare număr dintre ei. Primul sau primele versete ne dau concluzia Psalmului, iar restul ne arată drumul parcurs până să se ajungă la această concluzie.

Cartea întâi: Psalmii 1-41

Această Carte exprimă simpatiile Duhului lui Hristos pentru Rămășița profetică a lui Iuda, înainte ca ea să fugă departe de Ierusalim. Ucenicii sunt încă asociați, sub aspect exterior, cu masa poporului în închinarea publică. De aceea numele lui Dumnezeu în această Carte este „Cel Veșnic” (Iahve), Numele Său de legământ cu Israel. Starea credincioșilor este aceeași ca în timpul când ucenicii (Rămășița de atunci) se găseau la Ierusalim în jurul lui Isus; vom găsi deci aici poziția lui Hristos atunci când El era pe pământ și, în consecință, multe detalii cu privire la istoria personală a Domnului. Isus umblă cu Rămășița ca făcând El Însuși parte din ea. Națiunea ca atare nu este recunoscută, ceea ce este în general cazul în Psalmi. Rămășița credincioasă, ale cărei împrejurări și neliniști Hristos le împărtășește în har și care constituie națiunea în ochii lui Dumnezeu, este deosebită de cei răi, deși se află încă în mijlocul acestora.

Seria 1: Psalmii 1-8 Acești Psalmi sunt ca un expozeu al întregii cărți a Psalmilor. Ei ne prezintă pe Mesia și pe cei dreپți, încercările lor și rezultatele glorioase ale necazului lor.

Subdiviziunea 1: Psalmii 1 și 2 Acești doi Psalmi sunt ca o prefață mai întâi la întregul ansamblu al Psalmilor, apoi, de o manieră mai restrânsă, la prima Serie. Ei conțin cele două subiecte dominante pe care le întâlnim peste tot în Psalmi: 1. Oamenii evlavioși și integri, cei dreپți (Rămășița) și relația lor cu Dumnezeu; 2. Mesia și împlinirea planurilor lui Dumnezeu cu privire la El.

Psalmul 1. Caracterul omului integru care are legea lui Dumnezeu înscrisă în inima lui. Are o aplicație directă la caracterul lui Hristos ca Om, dar este aplicat și credincioșilor cu care El Se asociază - Rămășița separată din punct de vedere moral de răul care o înconjoară. În contrast cu caracterul credincioșilor este prezentat caracterul celor răi, al păcătoșilor și al batjocoritorilor. Și unii și ceilalți sunt tratați conform principiilor imuabile ale guvernării lui Dumnezeu.

Psalmul 2. Mesia, Fiul lui Dumnezeu, urât de națiuni și de poporul evreu, uniți împotriva Lui. El este uns Rege peste Sion, națiunile vor fi obligate să Îl recunoască; El va primi dominația universală. Ziua harului este acum terminată. Nu mai este vorba decât de supunere pentru a evita mânia. Acest Psalm ne conduce, ca și întreaga Carte, către zorii domniei Lui.

Subdiviziunea 2: Psalmii 3-7 Această subdiviziune ne prezintă experiențele sufletești și suferințele care urmează obligatoriu pentru credincioși după respingerea lui Mesia de către

oameni. Încercările lor sunt provocate de vrăjmaș, pe de o parte, și, de cealaltă parte, de mânia guvernamentală a lui Dumnezeu (Psalmul 6), unită cu sentimentul integrității lor (Psalmul 7).

Psalmul 3. Încrederea credinciosului în Dumnezeu, atunci când este fără resurse în fața mulțimilor ostile și este obligat să fugă - precum David dinaintea lui Absalom - în timpul necazului cel mare, căci acest psalm inițial și cei care urmează (3-7) depășesc experiențele Cărții întâi a Psalmilor, unde Rămășița se formează la Ierusalim, și se aplică de asemenea Cărții a doua, unde Rămășița este prezentată ca fugind departe de pământul lui Israel. Odihna inimii este rezultatul acestei încrederi. Dumnezeu îi răspunde de pe muntele Lui cel sfânt. Cântarea serii.

Psalmul 4. Strămtorare și confuzie generală, dar Dumnezeu Și L-a ales pe Omul evlavios aflat în mijlocul răutății oamenilor. Lumina fetei Sale este total suficientă: e dă bucurie, odihnă, pace. Cântarea nopții.

Psalmul 5. Dumnezeu iubește dreptatea și urăște nelegiuirea. Caracterul Său corespunde cu cel al Rămășiței.

De aceea El îi ascultă pe cei dreپți și îi va judeca pe cei răi.

Psalmul 6. Apel la har din mijlocul necazului. Rămășița cere ca mânia lui Dumnezeu să nu rămână peste ea, căci a meritat-o ca făcând parte din popor; este vorba de poziția ei în raport cu guvernarea lui Dumnezeu. Acest psalm este important în această serie, ca fiind expresia unei judecări meritate din partea lui Dumnezeu. În el găsim, de asemenea, certitudinea că Dumnezeu a auzit-o, iar în așteptarea răspunsului Său, credința zice: „Până când?", dar ea cere pedepsirea vrăjmașilor, știind că judecata este pentru ea singura cale spre eliberare.

Psalmul 7. Apel la dreptate. întemeindu-se pe dreptatea sa practică și pe integritatea sa, cel drept cere propria judecare, precum și judecarea celor răi. Atunci, adunarea popoarelor va sta împrejurul lui Dumnezeu.

Subdiviziunea 3: Psalmul 8

Psalmul 8. Este rezultatul la care se ajunge prin tot ce precedă acest psalm. După ce a fost respins ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Împărat al lui Israel, în Psalmul 2, și după ce a suferit patima morții ca Fiu al Omului, Domnul Isus, Omul adevărat, Omul sfaturilor Lui Dumnezeu, este așezat peste toate lucrările lui Dumnezeu. El va apărea ca Domn, măreț peste tot pământul, cu o slavă înălțată mai presus de ceruri; El este centrul tuturor gândurilor lui Dumnezeu și va împlini planurile Sale care au ca obiect să-l introducă pe om în slava Sa. Între acești doi Psalmi găsim (în Psalmii 3-

7) Rămășița credincioasă care suferă - ca făcând parte din poporul vinovat - mânia guvernamentală a lui Dumnezeu. Dar ea trece prin credință prin această mânie guvernamentală, pentru a fi în final eliberată și introdusă în Împărăție, în timp ce poporul apostat care o persecută suportă o judecată definitivă și neînduplecată.

Seria 2: Psalmii 9-15 Tablou succint al stării Rămășiței în ultimele zile. Ea este în mijlocul celor răi, dar înainte de apostazia deschisă. Avem prezentate sentimentele produse de această stare.

Subdiviziunea 1: Psalmii 9 și 10 Tablou al împrejurărilor Rămășiței. Ea este plasată pe scena unde se desfășoară experiențele sufletești ale credincioșilor, scenă care se întinde până la judecata celor răi (poporul evreu necredincios) și a națiunilor și până la triumful Celui Preaînalt, Dumnezeu Mileniului. Și evreii necredincioși și cei necredincioși dintre națiuni sunt nimiciți. Ca și Psalmii 1 și 2, Psalmii 9 și 10 slujesc drept prefață pentru psalmii următori.

Psalmul 9. Acest Psalm descrie bucuria Rămășiței, săraci și blânzi, eliberați de asuprirea națiunilor prin dreapta judecată a Celui care este de acum înainte așezat pe tron; puterea celui rău (evreu) este nimicită prin judecată. Dumnezeu, așezat ca să judece lumea cu dreptate, este, pentru Rămășiță, un refugiu în ziua necazului.

Psalmul 10. Poziția Rămășiței mahnite, până când Dumnezeu Se ridică pentru judecata celui rău în țară (ținutul lui Israel). Tablou al caracterelor Celui Rău (versetele 2-11). Împărăția este văzută la începutul ei. Acești doi psalmi arată ceea ce caracterizează întemeierea împărăției.

Subdiviziunea 2: Psalmii 11-15 Sentimentele și starea morală a Rămășiței, privită ca fiind în relație cu Dumnezeu și ca traversând timpul de necaz menționat în Psalmii 9 și 10.

Psalmul 11. Încrederea în Dumnezeu, când temeliile sunt distruse și când cel rău triumfă. Dumnezeu Își are templul Său pe pământ, loc de apropiere pentru credincioși. De asemenea, El Își are tronul Său în ceruri, sediu al guvernării Sale. El îi vede și îi cercetează pe cei dreپți și pe cei răi, dar fața Sa privește spre cei dreپți și El îi va distruge pe cei răi.

Psalmul 12. Cei credincioși au dispărut dintre fiii oamenilor. Caracterul cuvintelor acestora din urmă, în contrast cu cuvintele lui Dumnezeu, care se împlinesc în favoarea Rămășiței.

Psalmul 13. „Până când?": strigăt al credinței, al încrederii și al speranței în mijlocul unei neliniști de moarte; „neîncetat": strigăt al sufletului exprimând abandonul complet. Acest strigăt găsește un răspuns din partea lui Dumnezeu.

Psalmul 14. Ateismul și răutatea omului au atins apogeul. Păcătosul va fi judecat, pentru că Dumnezeu nu descoperă niciun lucru bun la el; dar există o generație a celui drept, în mijlocul căreia Se află Dumnezeu. Pentru ea, mântuirea și restabilirea sunt aproape.

Psalmul 15. Dreptatea practică și sfințenia sunt caracterele celor care vor avea parte de Împărăția lui Mesia; ei vor locui pe muntele Lui cel sfânt. Ei vor moșteni binecuvântarea pe pământ.

Seria 3: Psalmii 16-24 Acești psalmi Îl au ca subiect pe Mesia.

Subdiviziunea 1: Psalmii 16-18 Hristos, Cel Sfânt și Cel Drept, luându-și locul în mijlocul oamenilor, așezat lângă Dumnezeu prin înviere și împărășind peste națiuni.

Psalmul 16. Hristos Cel Sfânt: Slujitor desăvârșit, El Se identifică (la botezul lui Ioan) cu Rămășița care se pocăiește. Viața Sa în mijlocul evreilor, înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu. O încredere și o dependență absolută îl caracterizează pe parcursul vieții Sale de umilință. El este levitul adevărat. Cărarea vieții este deschisă prin moartea Sa; El contează pe înviere și va fi umplut de bucurie înaintea fetei lui Dumnezeu.

Psalmul 17. Hristos Cel Drept: Asociat Rămășiței, El apelează la dreptate împotriva oamenilor din această lume. El este izbăvit de Cel Rău și va vedea, fiind înviat, fața lui Dumnezeu în dreptate.

Psalmul 18. Hristos (vedeți 2 Samuel 22) intrând în toată istoria lui Israel și în toate necazurile Rămășiței din ultimele zile. El este cauza tuturor izbăvirilor poporului, de la începutul istoriei sale. Poporul este în final izbăvit prin judecata exercitată asupra vrăjmașilor săi, iar Hristos este așezat drept

Căpetenie peste națiuni.

Subdiviziunea 2: Psalmii 19-21 Mărturiile date cu privire la Mesia și efectul lor asupra conștiinței Rămășiței.

Psalmul 19. Conștiința Rămășiței trezită prin mărturia dată cu privire la Mesia în creație (conform cu Romani 10.18) și mai ales prin mărturia Legii.

Psalmul 20. Mărturie cu privire la Mesia suferind printre oameni, Căruia acum cei credincioși îi pot fi asociați. Izbăvirea Unsului lui Dumnezeu va fi izbăvirea lor.

Psalmul 21. Mărturie din partea lui Dumnezeu cu privire la gloria lui Mesia. După ce i-a nimicit pe vrăjmașii Săi, El primește o împărăție care nu se clatină. Cei credincioși celebrează puterea Sa.

Subdiviziunea 3: Psalmii 22-24 Suferințele lui Mesia pe cruce și consecințele lor.

Psalmul 22. Hristosul suferind pe cruce din partea oamenilor și a lui Satan, dar, mai dureros decât orice altceva, abandonat de Dumnezeu. Dumnezeu Îi răspunde înviindu-L din sânul morții. Acest răspuns are drept consecință un har nelimitat față de: 1. frații Săi, Adunarea, în mijlocul căreia El îl laudă pe Dumnezeu; 2. Israel; 3. toate națiunile. Împărăția universală Îi aparține, ca urmare a suferințelor Sale.

Psalmul 23. După ce a arătat El Însuși calea oilor, El devine Păstorul lor, pentru a le conduce în casa lui Dumnezeu.

Psalmul 24. El Își face intrarea împreună cu ai Săi, aclamat ca Domn al oștirilor și ca Împărat al gloriei.

Seria 4: Psalmii 25-39 Istoria morală și experiențele Rămășiței în urma descoperirii lui Mesia făcută în *Seria 3*.

Credincioșii sunt de acum încolo în relația de legământ cu Dumnezeu. De remarcat, în toți acești psalmi, expresia frecventă a încrederii în Dumnezeu (de 16 ori), corespunzând încrederii lui Hristos exprimată în Psalmul 16.1 și în Evrei 2.13.

Psalmul 25. Rămășița își exprimă de la început dorința de a umbla pe calea lui Dumnezeu. Dar integritatea inimii nu este suficientă pentru aceasta; trebuie ca păcatele să fie iertate. Aici găsim, pentru prima oară în Psalmi, mărturisirea păcatelor și apelul la har, ca singură resursă a credinciosului în necaz.

Psalmul 26. Aici nu mai este, ca în Psalmul 25, încrederea unui suflet care se pocăiește și care contează pe har. Harul fiind cunoscut, integritatea susține inima, o separă de națiunea necredincioasă și îi adună pe cei credincioși pentru a locui în casa lui Dumnezeu.

Psalmul 27. Acest psalm completează cei doi psalmi precedenți. Dumnezeu este lumina mântuirii, tăria vieții credinciosului; nu există nicio teamă pentru el; încrederea lui se bazează pe faptul că nu are nicio altă dorință, decât să locuiască în casa lui Dumnezeu; astfel, el este ridicat deasupra vrăjmașilor săi. Îndemnul de a căuta fata lui Dumnezeu este resursa lui; el a căutat-o și, prin urmare, Dumnezeu nu poate să i-o ascundă.

Psalmul 28. Credinciosul caută fața lui Dumnezeu și se roagă Lui în mijlocul unui necaz de moarte. El așteaptă judecata celor răi și dorește să nu fie confundat cu ei, dar este pe deplin asigurat de izbăvire, pentru că ea a avut deja loc pentru Unul lui Dumnezeu.

Psalmul 29. Glasul lui Dumnezeu răspunde, în putere și în glorie, la toate rugăciunile sfinților. El Își întemeiază definitiv Împărăția pe baza judecăților Sale. Înaintea glasului Său, fiii celor puternici sunt chemați să se smerească.

Psalmul 30. Contrast între încrederea care dă prosperitate și încrederea în Dumnezeu. Un strigăt adresat lui Dumnezeu nu este niciodată lipsit de răspuns. Sufletul care a avut de-a face pentru moment cu mânia lui Dumnezeu găsește apoi bucuria într-o viață dedicată laudei Lui. Contrast între durata scurtă a judecății și eternitatea bucuriei. Rezultatul este veselia și lauda.

Psalmul 31. Aici sufletul are de-a face cu vrăjmașii. Asemenea lui Mesia, care Și-a încredințat duhul în mâna lui Dumnezeu, credincioșii sunt în necaz și ocară, părăsiți, uitați, respinși, calomniali, cu viața în pericol. Ei au sentimentul nelegiuirii din trecut și teama de a fi nimiciți, dar sunt drepti, se tem de Dumnezeu și Îi slujesc. Găsim în versetele 19 și 20 răspunsul la încredere exprimat în Psalmul 27.5.

Psalmul 32. Răspuns la Psalmii 25 și 31, ca urmare imediată a lucrării de răscumpărare din Psalmul 22. Chestiunea fărâdelegii și a nelegiuirii este rezolvată; păcatul este acoperit și nu mai este ținut în socoteală. De acum încolo, Dumnezeu îi instruiește pe cei care se încred în El, îi sfătuiește, îi disciplinează și îi învață calea Sa.

Psalmul 33. Dumnezeu Creator pe de o parte, iar de cealaltă, sfaturile lui Dumnezeu în favoarea alor Săi oferă încredere celor credincioși. Cântarea nouă (versetul 3) depinde de răscumpărarea celebrată în psalmul precedent.

Psalmul 34. Ceea ce Dumnezeu a fost pentru Hristos și pentru cei drepti în necazurile lor, le dă încredere. Ceea ce Dumnezeu este pentru Hristos alternează de o manieră frapantă în acest Psalm cu ceea ce El este pentru Rămășiță. Vedeți, de exemplu, versetele 17,18 și versetele 19, 20.

Psalmul 35. Credinciosul cheamă judecata lui Dumnezeu împotriva vrăjmașilor cruzi, neînduplecați și vicleni — el, care umblase în mijlocul lor și ținuse doliu pentru ei ca și cum ar fi fost frații lui! Găsim în acest psalm multe dintre împrejurările lui Hristos (versetele 11-28), ca în general în lunga serie de psalmi care se întinde de la Psalmul 25 la Psalmul 39.

Psalmul 36. Credinciosul cântărește răul și binele în deplina lumină a prezenței lui Dumnezeu. Absența oricărei temeri de Dumnezeu la vrăjmașii mărturiei Sale, la Cel Rău, minunata înălțime a bunătății și a dreptății lui Dumnezeu, a celor două principii pe care credinciosul le contemplă. Dumnezeu este deasupra oricărui rău, doboară pe vrăjmaș și îi adapă pe ai Săi de la izvoarele vieții și luminii. Aici nu găsim o ilustrație specială a vieții lui Hristos pe pământ.

Psalmul 37. Îndemnul către credincioși să nu se mânie de prosperitatea trecătoare a celui rău (descrierea celor răi, versetele 12-22), ci să se încreadă liniștiți în Dumnezeu. Cei care nădăjduiesc în Dumnezeu vor stăpâni țara.

Psalmul 38. Rămășița recunoaște pe deplin că păcatele sale au atras asupra ei pedeapsa lui Dumnezeu, dar se așază înaintea Lui și nădăjduiește numai în El, în timp ce rămâne mută și surdă

înaintea celor răi. Singura ei resursă este de a merge pe urmele lui Hristos, Om aici pe pământ. El este Cel căruia Dumnezeu Îi va răspunde.

Psalmul 39. Credinciosul continuă să rămână mut în fața celui rău, pentru că el recunoaște că Dumnezeu îl pedepsește pe drept prin acest mijloc. Însă el Îi vorbește lui Dumnezeu pentru a-și recunoaște nimicnicia și rămâne mut înaintea Lui, pentru că El este Cel care a făcut acest lucru. În acești doi psalmi (38 și 39), răul care atinge Rămășița este recunoscut ca fiind în întregime rezultatul păcatului său.

Seria 5: Psalmii 40 și 41 Așa cum Psalmii 1 și 2 slujesc drept introducere la această Carte (dar și la întregul ansamblu al Psalmilor), Psalmii 40 și 41 slujesc drept epilog al acesteia. Ei ne prezintă motivele și rezultatele venirii lui Mesia.

Psalmul 40. Prezintă tabloul întregii istorii a lui Hristos. Oferirea de bunăvoie a Lui însuși înainte de întrupare, pentru a împlini cerințele sfaturilor lui Dumnezeu; poziția pe care a luat-o aici, jos, în sărăcie și umilință, apoi ca înlocuitor al tuturor jertfelor, pentru a purta nelegiuirile noastre; în sfârșit, în primele trei versete ale psalmului, ca izbăvit și înviat, pentru a-i asocia pe ai Săi cu El în bucuria prezenței lui Dumnezeu și în laude.

Psalmul 41. Fericirea omului care înțelege coborârea lui Hristos pentru a împlini voia lui Dumnezeu și pentru a Se asocia celor săraci din turmă. Dumnezeu îi înconjoară cu favoarea Lui pe cei disprețuiți de pe pământ, împotriva cărora se ridică cei răi (acesta a fost și cazul lui Hristos - versetul 9 și Ioan 13.18), iar El nu îngăduie ca aceștia din urmă să triumfe.

Cartea a doua: Psalmii 42-72

În această Carte, Rămășița nu mai locuiește la Ierusalim, oraș invadat de nelegiuire, ci ea a fugit departe de țara ei, fiind obiect al dușmăniei națiunilor și a evreilor apostati, asociații lor. Atâta vreme cât Rămășița locuia în mijlocul poporului la Ierusalim rămânea încă o speranță de a întâlni ceva bun la cei răi. De acum încolo, credincioșii sunt total separați de cei răi, dar privați prin acest fapt de toate privilegiile evreiești pe care le dețin și pe care puterea Vrajmașului și apostazia poporului le-au înlăturat de la ei. Este timpul necazului cel mare și al necazului lui Iacov. Faptul că suferințele Rămășiței profetice pe pământul lui Israel și la Ierusalim au loc în prima Carte explică de ce aceste suferințe dețin atâtea analogii cu suferințele lui Hristos, în simpatie profetică, în timp ce suferințele Rămășiței alungate și care traversează necazul cel mare din Cartea a doua au mai puțină analogie cu suferințele lui Hristos aici jos, exceptând poate psalmul scris cu prilejul fugii lui David dinaintea lui Absalom.

În urma poziției pe care o ocupă, Rămășița nu-L mai invocă pe Cel Veșnic (Iahve), Dumnezeuul legământului și al relațiilor cu Israel, poporul Său, ci pe Dumnezeu (Elohim) - Dumnezeirea în sens absolut. Sufletul care se bizuie și mai complet pe Dumnezeu învață să Îl cunoască mai bine și, în loc să se sprijine pe relația lui Israel cu Iahve, se sprijină în întregime pe Dumnezeu Însuși. Totuși întâlnim în această Carte numele Cel Veșnic, atunci când Hristos este introdus în mod personal (vezi, de exemplu, Psalmul 69) sau atunci când se exprimă speranța restabilirii finale a lui Israel (Psalmii 46- 48 etc.). Înălțarea lui Hristos (Psalmul 68) devine mijlocul de izbăvire a credincioșilor. Cartea se încheie prin instaurarea Împărăției mileniale, al cărei simbol este reprezentat de domnia lui Solomon (Psalmul 72).

Seria 1: Psalmii 42-49 (ai fiilor lui Core) Rămășița departe de Ierusalim; suferințele ei materiale și morale. Totul se schimbă atunci când Fiul Omului intră triumfător în scenă.

Subdiviziunea 1: Psalmii 42 și 43 Acești doi psalmi slujesc de introducere pentru cei care urmează.

Psalmul 42. Rămășița, care altădată urca împreună cu mulțimea poporului la casa lui Dumnezeu, este acum în exil. Alungată din țara ei, ea întâmpină opresiunea Neamurilor.

Psalmul 43. Rămășița întâmpină și opresiunea casei evreiești fără evlavie (Io chasid), de acum încolo judecată în persoana căpeteniei ei, omul înșelător și nelegiuit (Antihristul). În mijlocul acestei strămtorări, Rămășița nădăjduiește în Dumnezeu, în Dumnezeul Suveran, care este Iahve al lui Israel. Hristos pe cruce este Cel pe care Îl vedem la începutul acestei Cărți, și nu Hristos ca Om, exemplu și conducător al Rămășiței.

Subdiviziunea 2: Psalmii 44-49 Intrarea în scenă a Fiului Omului victorios, ca să instaureze Împărăția Sa, schimbă jalea în veselie.

Psalmul 44. Tablou complet al stării națiunii reflectate în conștiința Rămășiței; dar aceasta din urmă, deși se declară solidară cu această stare, nu este necredincioasă legământului și, pentru dragostea ei față de Hristos, cei ce o compun sunt socotiți ca niște oi de tăiat.

Psalmul 45. Mesia biruitor intră în scenă ca Împărat, ca Fiu al omului și ca Fiu al lui Dumnezeu. El îi are pe credincioșii Rămășiței ca însoțitori, iar Ierusalimul, ca mireasă. El este autorul triumfului complet al poporului Său. Națiunile aduc tributul lor cetății preaiubite.

Psalmul 46. Îndată ce Hristos a apărut în glorie, Rămășița, devenită în realitate națiunea - Iacov - poate să celebreze marele rezultat al intervenției divine în favoarea sa. Iahve este un turn înalt

pentru ea. Cetatea Suveranului va fi ajutată la revărsatul zorilor; împărățiile se vor clătina, războaiele vor înceta, pacea se va instaura pe pământ.

Psalmul 47. Continuă zugrăvirea tabloului acestei izbăviri viitoare, sărbătorind cu cântări triumfale ziua în care Iahve, Cel Preaînalt, va fi un mare Împărat peste tot pământul, cu Israel ca centru al Împărăției Sale peste națiuni.

Psalmul 48. Iahve Se întronează definitiv ca Împărat în cetatea Sa glorioasă, pe muntele Sionului și în templul Său.

Ceea ce credincioșii au ziseră (Psalmul 44.1), acum ei au văzut (versetul 8). Toți vrăjmașii Săi consternați au fugit și au fost zdrobiți.

Psalmul 49. Este un fel de anexă la ceea ce îl precedă. Este concluzia morală pe care, la apelul Rămășiței, toți oamenii trebuie să o tragă cu privire la aceste judecăți ale lui Dumnezeu, sentința finală care se deduce din Psalmii 46-48 și care domină la sfârșit toată scena.

Seria 2: Psalmii 50-68 Necazul Rămășiței și restabilirea ei, împreună cu experiențele care o preced.

Subdiviziunea 1: Psalmii 50 și 51 Judecată generală și mărturisire.

Psalmul 50. Sesiune juridică a tribunalului lui Dumnezeu (Dumnezeul tare, Dumnezeu, Iahve). Toți se înfățișează înaintea acestui tribunal. Sfinții care au făcut legământ cu Dumnezeu prin jertfă sunt muștrați sau îndemnați; cei răi care doar poartă numele Său nu sunt grațiați.

Psalmul 51. Credincioșii mărturisesc pe deplin păcatele și nelegiuirea poporului din care fac parte, pentru ca astfel să se facă ispășire pentru ei: Levitic 16.29-34. Ca și David, ei sunt responsabili de moartea Celui Drept. Dorința lor este restabilirea Ierusalimului.

Subdiviziunea 2: Psalmii 52-68 Sentimentele care decurg din împrejurările din prima subdiviziune. Rămășița este copleșită de suferință când vede răutatea care domină în cetatea lui Dumnezeu și în jurul ei. Laude cu privire la izbăvirea care introduce Împărăția lui Mesia. Psalmii 52-54 corespund mai degrabă Psalmului 50 și conțin o descriere completă a caracterului celor răi, precum și experiențele celor credincioși, obiecte ale urii lor. Psalmii 55- 68 sărbătoresc izbăvirea de consecințele păcatului național mărturisit în Psalmul 51.

Psalmul 52. Sentimente ale celor credincioși cu privire la cel rău, cel mincinos (Antihristul), care va fi nimicit, pe când cel sărac, în necazul lui, se încrede în mila lui Dumnezeu pentru totdeauna și va locui în casa Lui.

Psalmul 53. Convingere despre ruina totală a oricărui om; Sion, muntele harului, este prin urmare singura resursă. Cei drepti așteaptă izbăvirea și restabilirea finală (comparați cu Psalmul 14).

Psalmul 54. Cel drept, în necaz, suferă din partea vrăjmașilor din afară și dinăuntru. Ca un exemplu, David, în fuga lui, îi are împotriva pe Saul și pe zifiți. Aceștia din urmă îl ignoră pe Dumnezeu; cel drept își va regăsi relațiile cu El, ca Iahve.

Psalmul 55. Descrierea răutății din Ierusalim. Martorii care se mai găsesc încă acolo ar vrea să fugă în pustie, așa cum au făcut-o deja cei care au fugit dinaintea „urâciunii” așezate în locul preasfânt (versetul 6; Psalmul 68.13). Credincioșii cer judecata celor nedrepti și a celui rău care a profanat legământul său (Daniel 9.27).

Psalmul 56. Apel la har. Rămășița, fugind din fața nelegiurii celor răi, se încrede în Cuvânt și în Dumnezeu pe care acest Cuvânt îl descoperă. Credincioșii sunt deja izbăviți de moarte, dar contează pe faptul că vor fi păziți de cădere.

Psalmul 57. Apel la har. Înconjurat de oameni violenți și de trădători, credinciosul își caută scăparea în Dumnezeu, în Cel Preaînalt, care va interveni în glorie. Sufletul anticipează lauda milenială (vedeți Psalmul 108.1-5).

Psalmul 58. Dreptatea pare că tace, dar a sosit momentul pentru a judeca nedreptatea omului înșelător și violent și pentru a dovedi că există un Dumnezeu care judecă pe pământ. Dreptatea începe prin răzbunarea asupra celor răi și printr-un rod pentru cel drept.

Psalmul 59. În contrast cu Psalmul 55, avem aici judecata națiunilor care înconjoară Ierusalimul. Orgoliul lor, blestemele, minciunile pe care le-au proferat vor fi pedepsite. Cel credincios zice: „Nu Te îndura de niciunul din urzitorii nelegiurii” (versetul 5), după cum mai înainte a spus: „Îndură-Te de mine” (Psalmii 56.1; 57.1). Cel credincios cunoaște caracterul Dumnezeului lui Israel, al lui Iahve care este turnul său înalt și tăria sa.

Psalmul 60. În momentul în care Dumnezeu Se întoarce spre credincioși pentru a-i izbăvi, aceștia recunosc că, în mânia Sa, El a respins și a împrăștiat pe poporul Său. Necazul nu s-a sfârșit încă, dar ajutorul este sigur, căci Dumnezeu a dat, în Hristos, o flamură în jurul căreia să se adune poporul Său. Dumnezeu Își va relua în posesie ceea ce constituie moștenirea Sa (versetele 6 și 7). Cei trei mari vrăjmași care locuiesc în hotarele lui Israel (Moab, Edom și Filistin) vor fi cucerți și umiliți (Psalmul 108).

Psalmul 61. Rămășița face apel la Dumnezeu, de la capătul pământului unde a fost alungată, nu „în cetate”, precum în Psalmii 55 și 59. Dumnezeu este refugiul său în necaz. Credincioșii au certitudinea că vor fi readuși în moștenirea lor. Ei au drept garanție durata anilor lui Mesia și

locuința Sa veșnică înaintea lui Dumnezeu; de aceea ei înșiși vor cânta Numele Său pentru totdeauna.

Psalmul 62. Opoziția față de Mesia din partea evreilor care binecuvântează cu gura, dar care în inima lor blestemă. Tot ceea ce întâmpină Rămășița a căzut odinioară asupra unui singur Om. Rămășița găsește în El exemplul odihnei perfecte, siguranță și izbăvire finală; singur Dumnezeu a fost pentru El stânca Sa, mântuirea Sa, turnul Său înalt de scăpare (versetele 2 și 6). Nu va fi oare la fel și pentru Rămășiță? Ca în toți acești psalmi, cu excepția Psalmilor 59 și 64, Dumnezeu este refugiul, și nu Iahve. Tăria și bunătatea sunt ale Lui pentru ai Săi.

Psalmul 63. Rămășița fugară, în pustie, fără resurse. Dumnezeu răspunde la suspinele ei, nu încă pentru a-i arăta puterea Lui, ci pentru a o face să vadă bunătatea Lui, ceea ce constituie lucrul cel mai înalt în gloria Sa. În fața acestei bunătăți, sufletul este săturat, plin de bucurie și de laude. Cei răi vor fi judecați și Împăratul Se va bucura în Dumnezeu. Este imposibil să înțelegi acești psalmi fără a vedea că subiectul lor este Hristos și Rămășița.

Psalmul 64. Și aici Rămășița este în prezența vrăjmașului, printre atei apostăți, dar nu în pustie, ca în Psalmul precedent. Tot numele de Dumnezeu este menționat, iar numele de Iahve apare numai când se regăsesc binecuvântările legământului (versetul 10). De când vina sângelui a fost recunoscută în Psalmul 51, încercarea în întregime este considerată ca lucrare a vrăjmașului (conform cu Psalmii 38 și 39), iar Hristos, ca fiind Cel care a trecut personal prin aceste încercări pentru a încuraja Rămășița care le suferă acum. Toate caracterele celor răi enumerate începând de la Psalmul 52 sunt rezumate aici. Chiar în momentul când planul lor este urzit și pare că nu mai poate fi dejucat, Dumnezeu trage săgeata Sa împotriva lor și totul se prăbușește. Partea Rămășiței în această Carte este aceea de a fi „ascunsă departe de uneltirea lor” (versetul 2).

Psalmul 65. Cel drept nu-i mai are pe cei răi sub ochii lui, ca în Psalmii precedenți, ci acum este preocupat cu izbăvirea, până la Psalmul 68. Totuși laudele așteaptă încă în tăcerea Sionului și sunt gata să izbucnească atunci când Dumnezeu va interveni. Iertarea este asigurată, adică ispășirea pentru sângele nevinovat pe care poporul l-a vărsat (Deuteronom 21.8). Sufletul va fi săturat cu bunurile din casa lui Dumnezeu. Tăria lui Dumnezeu, pe care sufletul o dorea în Psalmul 63, va fi manifestată. Împărăția păcii, bucuria, binecuvântarea și laudele vor fi instaurate pe pământ.

Psalmul 66. Lauda este totuși încă anticipată. Pământul este curățit, orice duh de revoltă este nimicit. Rămășița își amintește de necaz în ziua izbăvirii. Acum ea poate să proclame ceea ce Dumnezeu a făcut pentru ea și să Îi ofere arderile sale de tot. Este la fel ca scena pământului reînnoit după potop. Acest psalm ar putea deci să fie intitulat „Inaugurarea Mileniului” după

necazul suferit, apreciat și trecut. Vedem apoi care va fi caracterul laudei și cum va fi ea proclamată.

Psalmul 67. Acest psalm este lauda oferită printre toate națiunile, laudă unde izbăvirea lui Israel, descrisă în Psalmul 66, este punctul de plecare și centrul.

Psalmul 68. Încheie această subdiviziune. Momentul izbăvirii a sosit. Chivotul este readus în triumf la Ierusalim (vedeți Numeri 10.35; 1 Cronici 15.14-24). Familia credinței este reconstituită. Ceea ce Dumnezeu a fost pentru Israel în pustie sau în momentele când era supus vrăjmașului se arată acum în evenimentul izbăvirii Rămășiței. Toată binecuvântarea pământească de care Rămășița este copleșită (pentru Adunare această binecuvântare este cerească) este datorată învierii și Înălțării lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu (versetul 18; Efeseni 4.8). El a trebuit să fie înălțat înainte de a-i izbăvi. Numele Iahve începe să reapară în acest psalm și în următorii, relația Rămășiței cu Dumnezeul lui Israel fiind recunoscută din momentul când I Hristos este introdus. Restabilirea templului și a semințiilor; supunerea și restabilirea națiunilor. Puterea lui Dumnezeu este recunoscută pe pământ și în ceruri.

Seria 3: Psalmii 69-72 Suferințele lui Hristos din partea oamenilor și dorințele pe care acestea le inspiră Rămășiței. Rezultatul final al necazului.

Psalmul 69. Conține toate suferințele lui Hristos, chiar cele de pe cruce, cu excepția celor ispășitoare din timpul celor trei ore de întuneric. Hristos a purtat relele și necazul pe care Israel, potrivit guvernării lui Dumnezeu, și le-a atras prin neascultare. De asemenea, găsim aici identificarea lui Hristos cu Rămășița și asocierea Lui cu suferințele acesteia, înțelegem astfel cererea de răzbunare care însoțește aceste suferințe, ca în multe alte pasaje, cerere pe care Mântuitorul nu a exprimat-o niciodată personal.

Psalmul 70. Apel presant la judecarea vrăjmașilor, pentru ca izbăvirea celui sărac și mâhnit să poată avea loc cu promptitudine (vedeți Psalmul 40.13-17).

Psalmul 71. Ultima cerere a lui David în suferință, îmbătrânit în încercare, imaginea Rămășiței lui Israel la sfârșitul vremurilor. El îl invocă pe Dumnezeu ca Iahve. Acest psalm este propriu-zis ultimul din această serie. Psalmul 72 (parțial și Psalmul 145) este unic în cartea Psalmilor, căci el ne introduce în plin Mileniu. Primele versete ale Psalmului 71 sunt de fapt concluzia acestei întregi serii. Rămășița a găsit nu numai un refugiu, ci stânca de locuit, care este Iahve. Dreptatea lui Dumnezeu (versetele 2, 15, 16, 19 și 24) este în sfârșit cunoscută și proclamată în timpul de bătrânețe a Rămășiței, în contrast cu Hristos, care încă din tinerețe a spus: „Mă voi încrede în El”, și a fost abandonat (versetul 11).

Psalmul 72. Timpul de necaz pentru Rămășiță ajunge în sfârșit la rezultatul a tot ceea ce am văzut. În această Carte, anume la Domnia glorioasă a lui Hristos asupra poporului Său și asupra națiunilor, imaginată de domnia lui Solomon. Este unul dintre rarii psalmi, împreună cu Psalmul 145, care ni-L prezintă pe Domnul Isus în manifestarea Sa ca împărat al dreptății și al gloriei, deoarece Psalmii în mod obișnuit nu ne conduc decât la punctul intrării în Mileniu. Dreptatea deja sărbătorită în Psalmul 71 este în sfârșit instaurată. Poporul cunoaște -pacea instaurată prin dreptate. Cei întristați și săraci dobândesc în sfârșit desfătările Împărăției. Cel drept înflorește. Stăpânirea Domnului se întinde până la capătul pământului. Toți împărații se prosternă înaintea Lui, care este în același timp Împăratul și Fiul Împăratului. Numele Lui va exista pentru totdeauna. Toate națiunile Îl vor numi fericit. Psalmul 150 nu descrie decât introducerea laudei mileniale.

Cartea a treia: Psalmii 73-89

Această Carte nu se mai ocupă, ca primele două, de Rămășița lui Iuda, ci subiectul ei este Israel, adică ansamblul celor douăsprezece seminții (numite Iacov sau Israel, reprezentate de Iuda sau de Efraim) și câteodată doar cele zece seminții. Găsim deci aici poporul considerat ca obiect al căilor lui Dumnezeu, încă de la începutul istoriei sale. Concluzia acestei întregi istorii este că, în ciuda căilor judiciare ale guvernării Sale, „Dumnezeu este bun cu Israel”. Totuși este o Rămășiță credincioasă în sânul poporului, „aceia care sunt cu inima curată”, care poartă înaintea lui Dumnezeu numele lui Israel (Psalmul 73.1). Suferințele acestei Rămășițe se accentuează în ultimele zile, dar bunătatea lui Dumnezeu, în ciuda tuturor aparențelor, nu o abandonează când aceasta suferă încercarea dură a prosperității celor răi și a opresiunii vrăjmașilor din afară. Ea va fi restabilită în final; Ierusalim va deveni centrul binecuvântărilor și al guvernării lui Dumnezeu, iar „îndurările lui David” se vor concentra în Persoana lui Hristos.

Această Carte vorbește mai mult de suferințele Rămășiței decât de cele ale lui Hristos, care aveau ca imagine suferințele lui David în primele două Cărți; de asemenea, Cartea a treia nu conține decât un Psalm al lui David (Psalmul 86), restul fiind Psalmii lui Asaf, ai fiilor lui Core etc. Psalmii lui Asaf, Văzătorul și Cântărețul lui David, simt profetici și tratează împrejurări care se vor întâmpla cu circa trei sute de ani după David, sub Ezechia, împrejurări care nu sunt decât un tablou al Asirianului de la sfârșit (Sanherib fiind o imagine a acestuia), menționat în Cartea a cincea a Psalmilor și în Profeți.

Seria 1: Psalmii 73-83 Căile lui Dumnezeu față de Israel. Ele au ca rezultat final manifestarea bunătății lui Dumnezeu față de poporul Său, dar o Rămășiță, adică „aceia care sunt cu o inimă curată”, atrage favoarea și îngrijirile lui Dumnezeu și îl reprezintă pe Israel înaintea Lui.

Psalmul 73. Primul verset ne oferă tema întregii Cărți. Dumnezeu este favorabil lui Israel, reprezentat înaintea Lui printr-o Rămășiță. Apoi vine soluția la enigma care tulbură inima acestor credincioși. Răul triumfă în popor, în timp ce ei sunt mistuiți de încercare, dar le este suficient să intre în sanctuarul lui Dumnezeu pentru a înțelege cum Dumnezeu lasă răul să subziste și pentru a vedea sfârșitul celor răi. În plus, acolo cel credincios învață să se cunoască pe sine însuși și găsește certitudinea a ceea ce Dumnezeu este și va rămâne pentru el.

Psalmul 74. Apel la Dumnezeu pentru ca El să își aducă aminte de poporul Său, pe care l-a recunoscut altădată, dar pe care acum îl respinge în mânia Sa. Sanctuarul pe care se odihneau speranțele lui Israel este distrus de vrăjmaș, care este aici, fără îndoială, confederația, Asirianul (vedeți Psalmul 79; Psalmul 83; Zaharia 14); Israel este lăsat fără semne, fără profeți, fără cunoașterea a ceea ce va fi sfârșitul, dar Dumnezeul din vechime ar putea oare să uite de legământul Său? (versetele 12 și 20). Izbăvirile trecute ale poporului nu sunt ele garanția izbăvirilor viitoare? De aceea credința zice: „Până când?”.

Psalmul 75. Rămășița îl sărbătorește pe Cel al cărui „Nume este aproape”. Într-adevăr, Mesia (versetul 2) îl va reuni pe Israel. El este Cel care vorbește. Când totul va fi răsturnat, El va instaura o ordine imuabilă. El îi va judeca pe cei mândri și pe cei răi și îi va ridica pe cei drești.

Psalmul 76. Contemplă reunirea lui Iuda și a celor zece seminții, restabilirea templului și a tronului de la Ierusalim, consecință a biruinței lui Mesia asupra împăraților care se uniseră împotriva cetății. Această biruință avea ca scop mântuirea Rămășiței, a celor „întristați de pe pământ” (versetul 9).

Psalmul 77. Este ziua „necazului lui Iacov”; el nu mai vede bunătatea lui Dumnezeu și nu mai este obiectul puterii Sale eliberatoare, dar este susținut atunci când se gândește la minunile de altădată. El află că „drumul lui Dumnezeu este în sfântul lăcaș” (conform cu Psalmul 73.17); ea are caracterul lui Dumnezeu care locuiește acolo. Este suficient să vezi de acolo căile trecute ale lui Dumnezeu, ca să fii convins. Judecățile Sale au fost teribile, dar El S-a folosit de ele odinioară pentru a deschide un drum poporului Său prin Marea Roșie și prin Iordan (versetul 19), drum necunoscut lui Israel și care totuși exista. El va face la fel și astăzi.

Psalmul 78. Recapitularea istorică a tuturor căilor lui Dumnezeu față de Israel, înainte și după darea legii, până la așezarea, în putere și în har, a sanctuarului pe muntele Sionului și a împărăției lui David. Acesta este un psalm pentru învățătură și care întrerupe, ca să spunem așa, această serie, recapitulând căile de har și de dreptate ale lui Dumnezeu față de poporul Său și infidelitățile continue ale acestuia din urmă. Israel este încurajat în acest fel să privească înainte spre restabilirea poporului și a templului sub domnia lui Mesia și să conteze pe promisiuni și pe alegere.

Psalmul 79. Dar unde sunt binecuvântările trecute? Națiunile au intrat în moștenirea lui Dumnezeu; peste tot nu este decât ruină și măcel. Aici este vorba de Iacov, de popor în ansamblu, nu de Ierusalim și de Iuda, precum în timpul Plângerilor. Este vorba de marea invazie finală anunțată de profeți. În necazul său, Israel își mărturisește nelegiuirile și păcatele (nu vina sângelui pe care l-a vărsat, ca în Psalmul 51), face apel la putere și la har și cere judecarea națiunilor care îl înconjoară. El spune prin credință: „Până când?” și are conștiința faptului că este poporul lui Dumnezeu și turma pășunii Lui.

Psalmul 80. Psalm important prin aceea că Persoana lui Mesia este menționată direct pentru prima oară în această Carte. Identitatea între Dumnezeu, Păstorul lui Israel care stă între heruvimi, și omul de la dreapta Sa, Fiul Omului manifestat în puterea Sa, este constatată în vederea izbăvirii lui Israel, butucul, altădată dus în Egipt. Acum Hristos nu mai este omul de rând, o ramură din butuc ca Israel, ci este adevăratul butuc. Când mâna lui Dumnezeu va fi peste omul de la dreapta Sa, Israel nu va mai putea să se întoarcă de la El (versetul 18).

Psalmul 81. Cântarea „lunii noi”, adică a renașterii și a restabilirii lui Israel. În momentul când aceste lucruri se vor realiza, Dumnezeu va prezenta poporului istoricul căilor Sale. El i-a eliberat umărul de sub jugul Egiptului, l-a încercat sub regimul de har la Meriba, i-a interzis idolatria în Sinai. Israel nu avea decât să deschidă gura pentru ca Dumnezeu să i-o umple, dar s-a răzvrătit. În ciuda tuturor neascultărilor sale, izbăvirea era aproape.

Psalmul 82. Dumnezeu încredințase autoritatea Sa judecătorilor în Israel; El le spusese: „Voi sunteți dumnezei”; dar ei au falimentat complet în misiunea lor și au luat partea celor răi, de aceea vor muri ca oamenii. Acum Dumnezeu ia El însuși în propriile mâini guvernarea universală, căci El va moșteni națiunile. Dar acest Judecător căruia îi este dată judecata, acest Moștenitor al națiunilor, este Hristos.

Psalmul 83. Atacul confederației asiriene din ultimele zile împotriva lui Israel. Aceste popoare vor să „ia în stăpânire locuințele lui Dumnezeu”. Apel la răzbunarea divină asupra lor, ca ei „să caute Numele lui Dumnezeu”, Dumnezeul lui Israel. De acum încolo El va fi cunoscut sub numele Său milenial, ca Cel Preaînalt, peste tot pământul.

Seria 2: Psalmii 84-89 Israel, în drum spre restabilirea finală după distrugerea confederației asiriene (Psalmul 83). Progresele sale până când se va bucura pe deplin de promisiunile asigurate Unsului Domnului. Hristos este menționat ca Cel în virtutea lucrării căruia această restabilire poate avea loc, ca obiect al sfaturilor lui Dumnezeu, ca adevăratul David, în care credincioșii găsesc toate sursele binecuvântărilor lor.

Subdiviziunea 1: Psalmii 84-87 Întoarcerea „captivilor lui Iacov” în țară, la templu și în cetatea lui Dumnezeu.

Psalmul 84. Vorbește de lăcașurile lui Dumnezeu, de templu și de odihna care se găsește acolo, odihnă bazată pe jertfă. Descrie calea care conduce spre casa lui Dumnezeu și sosirea credinciosului înaintea Lui. În Cartea întâi, Psalmul 27, Rămășița care locuiește încă la Ierusalim se bucură de accesul la templu; în Cartea a doua, Psalmul 63, ea este alungată de acolo; în Cartea a treia, Psalmul 84, ea revine în Ierusalim și se bucură anticipativ.

Psalmul 85. Israel este pe drumul de întoarcere în țara lui, unde va locui gloria. În versetul 2, Domnul a răspuns rugăciunii din Psalmul 79.8,9 (totuși poporul este încă sub mânia guvernamentală a lui Dumnezeu). Mântuirea lui Israel este bazată pe lucrarea împlinită la cruce, unde dreptatea și pacea s-au sărutat. De acum încolo, dreptatea va caracteriza calea glorioasă a lui Mesia. Primele trei versete ale acestui psalm celebrează, așa cum se întâmplă atât de adesea în Psalmi, rezultatele la care ajung experiențele Rămășiței umilite și care se pocăiește, în versetele 4-7, dar care se încrede în lucrarea împlinită la cruce, în versetele 8-13.

Psalmul 86. De acum încolo, cel drept poartă caracteristicile lui Hristos, așa cum acestea i-au fost revelate în Psalmul 85.8-12. În acest spirit va umbla el de acum încolo până la sfârșitul necazului cel mare, atunci când va celebra izbăvirea și când toate națiunile se vor prosterna înaintea Domnului.

Psalmul 87. Așa cum Psalmul 84 celebrează templul, acest Psalm celebrează Sionul, cetatea împărătească și sfântă, întemeiată pe har. Toți cei mari de pe pământ aparțin trecutului și nu mai sunt. Hristos și cei care îi sunt asociați vor rămâne. Aceștia din urmă se bucură și recunosc cu laude că toate izvoarele lor sunt în El.

Subdiviziunea 2: Psalmii 88 și 89 Așa cum Psalmul 73 slujește de introducere pentru toată Cartea a treia, Psalmii 88 și 89 constituie rezumatul acesteia. Unul exprimă necazul lui Iacov, celălalt celebrează izbăvirea sa.

Psalmul 88. Acest Psalm ne vorbește, în versetul 7, de necazul lui Iacov, al poporului în întregime, în timp ce Psalmul 42.7 ne-a vorbit numai de cel al lui Iuda. Este mânia guvernamentală a lui Dumnezeu asupra poporului Său, care a încălcat legea „din tinerețea lui” și față de care El își ascunde Fața. Dumnezeu nu răspunde la vederea suferințelor lui Israel, ca în Psalmul 22, unde Mesia a suferit pentru a răscumpăra pe poporul Său.

Psalmul 89. În acest psalm minunat, relațiile lui Dumnezeu cu poporul Său sunt bazate nu pe lege, care produce mânie, ci pe har, pe credințioșia lui Dumnezeu, pe promisiunile făcute lui David

și seminței lui. Toate harurile sunt rezumate în persoana Alesului Său, cu care Dumnezeu a făcut un legământ bazat pe jurământ și care va dura pentru totdeauna (versetele 3, 28, 34 și 35). Oare nu este El Fiul întâi-născut, Creatorul, Sfântul lui Israel, adevăratul David? Totuși, actualmente, „legământul lui David” și al lui Israel este încă respins și profanat. Credința însă spune: „Până când?” (versetele 38-51).

Cartea se termină cu binecuvântarea universală.

Cartea a patra: Psalmii 90-106

„Introducerea Fiului întâi-născut în lume” - aceasta este caracteristica acestei Cărți. Hristos vine să înlocuiască națiunea necredincioasă înaintea lui Dumnezeu, care este în tot timpul refugiul și locuința lui Israel. El introduce poporul în binecuvântările Mileniului, după ce l-a eliberat prin judecarea celor răi. Acești psalmi celebrează progresul venirii Sale glorioase până la așezarea Sa între heruvimi și până la participarea națiunilor la binecuvântările împărăției Sale.

Seria 1: Psalmii 90-100 Fiul întâi-născut este introdus în lumea locuită. Rezultatele acestei introduceri.

Subdiviziunea 1: Psalmii 90-92 Acești psalmi slujesc de introducere pentru toată seria. Vedem aici, ca într-un tablou, venirea lui Hristos în această lume pentru a-l înlocui pe Israel, precum și rezultatul final al acestui fapt.

Psalmul 90. Dumnezeu este de la început locuința poporului, dar poporul, fiind supus morții, din cauza păcatului lui Adam, și mâniei lui Dumnezeu, din cauza încălcării legii, nu are altă resursă decât harul (versetul 17). Acesta este însușit prin credința care spune: „Până când?”. Atunci Dumnezeu Se întoarce și îi acordă lui Israel, în virtutea devotamentului lui Hristos, această locuință permanentă milenială, al cărei simbol este reprezentat de sărbătoarea Corturilor (versetul 17 și Deuteronom 16.15). Atunci harul lui Dumnezeu va fi peste poporul Său și acest har va întări de atunci încolo lucrarea mâinilor lor, care va avea deplina aprobare a lui Dumnezeu.

Psalmul 91. Fiul întâi-născut, noul Israel introdus în lume, îl ia pe Dumnezeu locuință a sa în caracterul Său de Iahve, Dumnezeul legământului cu Israel, nu în caracterul Său de Cel Preaînalt, Dumnezeul Mileniului, nici în caracterul de Cel Atotputernic, Dumnezeul patriarhilor, și face acest lucru chiar în momentul când mânia lui Dumnezeu mistuie poporul vinovat (Psalmul 90.7). Rămășița credincioasă, obiect al harului, contemplă ziua când devotamentul Preaiubitului va fi răsplătit. Dumnezeu confirmă această speranță și anunță că Și-a pus toată buna Lui plăcere în El.

Psalmul 92. Hristos este sărbătorit ca Iahve, Dumnezeuul lui Israel, ca Cel Preaînalt, Dumnezeuul Mileniului. Tronul Său este întemeiat pe judecată; El este înălțat în putere. De acum încolo, cei drepti sunt așezați plini de tărie, de har, de roade și de frumusețe în casa lui Dumnezeu. Ei devin trâmbița dreptății Sale ca Dumnezeu al lui Israel; nu este nici urmă de nedreptate în El; El este stânca celui credincios.

Subdiviziunea 2: Psalmii 93-100 Mersul și progresul împărăției lui Hristos pe pământ, ajungând la lauda finală în jurul Lui, în templul Său.

Psalmul 93. Iahve (Hristos) împărătește. Aceasta este teza capitală a acestei subdiviziuni, până la Psalmul 100. Vedeți Psalmii 96.10; 97.1; 99.1. Tronul Său, întemeiat de mult în sfaturile lui Dumnezeu, nu va mai întâmpina niciun obstacol.

Sfințenia va caracteriza casa Lui.

Psalmul 94. Tablou de ansamblu al poziției Rămășiței care suferă și al căilor lui Dumnezeu pentru a o disciplina, a o mângâia și, în sfârșit, a o izbăvi de cei răi și de asupritorul nedrept al cărui tron nu va mai putea de acum încolo să subziste înaintea Domnului. Judecata, mult timp despărțită de dreptate, revine în sfârșit la ea, căci până acum judecata a fost exercitată prin nedreptate.

Psalmul 95. Adevăratul Israel se înfățișează înaintea lui Dumnezeu cu laude și cu bucurie. În momentul când intră definitiv în odihnă, el este îndemnat să nu-și împietrească inima ca odinioară.

Psalmul 96. Dumnezeu vine să împărătească. Această împărăție este proclamată. Se vede clar în acest Psalm că trece un timp între manifestarea gloriei Sale, când El își va pune picioarele pe muntele Măslinilor, și proclamarea gloriei Sale de către Rămășiță, înaintea națiunilor. Este anunțul venirii Sale pentru a-Și instaura împărăția. Ea începe, dar nu este încă deplină ei înflorire. Tot pământul este chemat să cânte cântarea nouă lui Dumnezeu, manifestat în sfântă măreție, în tărie și în frumusețe în sanctuarul Său, căci El vine să judece popoarele cu dreptate. Aceasta este evanghelia veșnică.

Psalmul 97. El intră în împărăția Sa. Tronul Său este întemeiat pe dreptate și judecată (versetul 2; Psalmul 94.15). Aici nu mai este doar gloria Sa văzută de ai Săi și povestită printre națiuni. Națiunile însele văd gloria Sa (versetul 6). El este introdus ca întâi-născut în lumea locuită și toți îngerii lui Dumnezeu îl adoră (versetul 7; Evrei 1.6). Cei drepti, izbăviți din mâna celor răi, se bucură în El.

Psalmul 98. Cântarea împărăției. Lauda universală a lui Hristos. Cântarea nouă a mântuirii celebrate în raport cu pământul (versetul 2; în Apocalipsa 5 este celebrată în raport cu cerul). Noul Israel celebrează dreptatea Sa, pe care guvernarea Sa va fi întemeiată (versetul 9). Întreg acest

psalm celebrează începutul împărăției în raport cu întregul pământ și cu națiunile. Este cântarea nouă a națiunilor, ca urmare a binecuvântării lui Israel. Ea este cu privire la întregul pământ și cu privire la poporul împăratului, a lui Iahve. Găsim în versetul 2 caracterul judecății prin care împărăția este instaurată, iar în versetul 9, caracterul judecății pe durata împărăției.

Psalmul 99. Îl vedem pe Iahve reluându-Și locul pe tronul Său, între heruvimi, loc pe care îl părăsise ca urmare a necredincioșiei lui Israel. Sionul, templul, tronul între heruvimi, preoția, norul, glasul profeților sunt restabilite (Ezechiel 10.18; 11.22). El este de trei ori sfânt (Isaia 6.3). El iubește dreptatea și, fără să o renege vreodată, El a iertat pe poporul Său. El a răspuns legislatorului, preotului și profetului (versetul 6).

Psalmul 100. El este în sfârșit laudat în cetatea Sa și în templul Său de către Israel, poporul pe care 1-a născut și 1-a condus ca turmă a Sa. „Bunătatea Sa rămâne pe vecie.” Întregul pământ este chemat să vină și să celebreze cu bucurie. Aceasta este o cântare obișnuită în zorii Mileniului.

Seria 2: Psalmii 101-106 Acești psalmi ne descriu felul în care Hristos, introdus în această lume, 1-a înlocuit de fapt pe Israel, completând astfel Psalmul 91. Rezultatele care decurg din aceasta pentru popor.

Subdiviziunea 1: Psalmii 101 și 102 Guvernarea lui Hristos și ceea ce face posibilă instaurarea acesteia.

Psalmul 101. Tablou frumos a ceea ce trebuie să fie în principiu guvernarea împăratului, în asociere cu poporul Său. Conducerea Sa va fi înțeleaptă, calea Sa, desăvârșită; El va fi integru în mijlocul casei Sale și nu-l va suferi pe cel care practică înșelătoria (versetele 2 și 7); El nu va suferi răul și va nimici în fiecare dimineață pe cei răi din țară.

Psalmul 102. Dar, pentru a face posibilă binecuvântarea lui Israel sub guvernarea Sa, El Se substituie acestui popor și suportă în propria Sa Persoană judecata și mânia lui Dumnezeu pe care Israel le meritase. Acest psalm minunat este psalmul substituirii. După ce a fost omorât ca om la jumătatea zilelor Sale, El va avea în mâini guvernarea universală și va fi recunoscut ca și Creatorul, Iahve, Cel îmbătrânit de zile.

Subdiviziunea 2: Psalmii 103 și 104 Aici sunt prezentate rezultatele psalmului precedent, pentru Israel și pentru întreaga creație.

Psalmul 103. Această cântare este rezultatul substituirii lui Hristos prezentată în Psalmul 102. Lauda este bazată pe ruina omului și pe iertarea păcatelor. Toate căile lui Dumnezeu converg către har, care va fi înălțat sub domnia lui Hristos.

Psalmul 104. Lauda minunilor creației, inclusiv crearea îngerilor, însă a creației înfățișate în odihnă, când Iahve Se va bucura de lucrările Sale. Atunci „cei răi nu vor mai fi” (Psalmul 101.8). Aceste laude sunt secundare față de cele ale răscumpărării. Hristos însuși Se va bucura de lucrările Sale.

Subdiviziunea 3: Psalmii 105 și 106 Revedere a întregii istorii a lui Israel, fie ca obiect al harului, fie ca popor responsabil. Rezultatul final este mântuirea și reunirea națiunii pentru gloria lui Hristos. Porțiuni din acești doi psalmi - începutul Psalmului 105 și sfârșitul Psalmului 106 - se află încadrate în Cântarea lui David, stabilită „pentru întâia dată” cu ocazia aducerii și așezării Chivotului la Ierusalim, potrivit rânduiei.

Psalmul 105. Credințioșia lui Dumnezeu față de legământul Său. Căile Sale de har față de Israel, de la începutul istoriei sale până la intrarea în Canaan și, de fapt, până la dominația milenială asupra națiunilor (versetul 44; a se vedea 1 Cronici 16.7-22).

Psalmul 106. Un contrast al Psalmului 105. Mărturisirea păcatelor poporului, de la începutul istoriei sale până la sfârșit, și tabloul consecințelor necredințioșiei sale sub guvernarea lui Dumnezeu; dar bunătatea Sa triumfă asupra întregii nelegiuiri a inimii omului și rămâne pentru veșnicie. Suntem astfel aduși din nou la „Aleluia” din zorii mileniului (a se vedea 1 Cronici 16.34-36, care corespunde versetelor 1, 47 și 48 din acest psalm).

Cartea a cincea: Psalmii 107-150

Din punct de vedere profetic, această Carte este propriu-zis urmarea Cărții a doua. Rămășița lui Iuda, prezentată în Cartea a doua ca fiind fugită din țară, este readusă în țara ei unde, unită cu Rămășița celor zece seminții, își va recăpăta unitatea națională. Această restabilire va avea ca rezultat supunerea tuturor popoarelor care ocupă teritoriul lui Israel. Totuși, izbăvirea nu este completă decât atunci când ultimul vrăjmaș, Asirianul, este distrus. Această Carte oferă de obicei, în diversele ei părți, o creștere morală. Ea se termină prin laude universale, căci către acestea converg toate căile lui Dumnezeu.

Seria 1: Psalmii 107-110 Israel, întors în țara lui, reintră în privilegiile pe care le-a dobândit prin suferințele lui Hristos și prin înălțarea Lui la dreapta lui Dumnezeu.

Subdiviziunea 1: Psalmii 107 și 108 Acești doi psalmi slujesc de introducere la Cartea a cincea și formează un rezumat al punctului de vedere profetic.

Psalmul 107. Rezumat al căilor lui Dumnezeu față de națiune (văzută ca un tot, dar compusă exclusiv din răscumpărării lui Dumnezeu salvați din necazul lui Iacov), înainte și după întoarcerea ei în țara lui Israel. Restabilirea ei finală după dificultăți și pericole fără număr.

Psalmul 108. împrejurările care însoțesc restabilirea lui Israel sub sceptrul lui Mesia. Nu mai este ca în Psalmul 60, când Dumnezeu dădea un steag celor care se temeau de El, ci Dumnezeu este înălțat deasupra cerurilor și gloria Sa este înălțată deasupra întregului pământ. închinătorul vede acum realizarea a ceea ce a sperat atunci când trecea prin necaz. Cei drepti ai lui Mesia sunt recunoscuți în întreaga țară; popoarele I se supun (a se vedea Psalmul 60).

Subdiviziunea 2: Psalmii 109 și 110 Rezultatul suferințelor lui Hristos și al înălțării Sale glorioase. Rămășița traversează aceleași suferințe și are parte de aceeași glorie.

Psalmul 109. Blestem pronunțat asupra lui Iuda Iscarioteanul (Fapte 1.20), care simbolizează Israelul apostat, care l-a trădat și l-a asuprit pe cel întristat și sărac, Hristos reprezentând aici Rămășița. Cel rău (Antihristul) stăpânește peste ea.

Psalmul 110. Suferințele din Psalmul 109 sunt urmate de înălțarea Domnului la dreapta lui Dumnezeu. înviat ca Fiu al lui Dumnezeu, ca Fiu al lui David, toți vrăjmașii Săi fiind puși sub picioarele Sale, proclamat ca fiind adevăratul Melhisedec, El va aduce răzbunarea asupra națiunilor și a Asirianului (Gog) și va stăpâni peste un popor binevoitor. înălțarea Sa este necesară pentru a introduce binecuvântarea finală a lui Israel, așa cum ea a fost necesară pentru a forma Adunarea (Psalmul 68.18). Toate gloriile cu care El este încununat sunt urmare a faptului că El a băut din pârau pe cale.

Seria 2: Psalmii 111-118 Acești psalmi sunt urmare a înălțării lui Hristos (Psalmul 110). Aceștia sunt niște „Aleluia” care se succed până la intrarea lui Mesia în împărăția Sa; „micul Hallel”.

Subdiviziunea 1: Psalmii 111-113 Seriile de „Aleluia” care celebrează ceea ce este Dumnezeu față de Israel în lucrarea pentru izbăvirea lui.

Psalmul 111. Celebrează lucrările lui Dumnezeu în dreptate și în har cu privire la poporul Său. Lauda Sa rămâne pentru veșnicie, ca și dreptatea Sa.

Psalmul 112. Celebrează caracterul Său, căruia îi corespunde în dreptate și în har caracterul credincioșilor. Rezultatul este ridicarea celor drepti și nimicirea lui Antihrist și a poporului său. Dreptatea omului drept rămâne pentru veșnicie, ca și dreptatea lui Dumnezeu în Psalmul 111.

Psalmul 113. Celebrează numele lui Dumnezeu. Slujitorii Săi îl laudă. Gloria Sa este deasupra cerurilor. El Se coboară de acolo pentru a privi pe pământ și pentru a privi chiar în ceruri, precum

și pentru a-l ridica pe sărac, pe cel care poartă trăsăturile lui Hristos în această lume. El o face roditoare pe femeia stearpă; tot Israelul va locui în siguranță.

Subdiviziunea 2: Psalmii 114-118 Acești psalmi fac paralela dintre izbăvirea din Egipt și izbăvirea finală a poporului prin triumful lui Hristos, când El va intra în împărăția Sa.

Psalmul 114. Celebrează pe Dumnezeuul lui Iacov (Iuda și Israel), care reînnoiește acum pentru tot poporul Său - făcând să tremure pământul înaintea Lui - ceea ce făcuse odinioară prin ieșirea din Egipt și introducerea în Canaan. El este acum pentru poporul Său Dumnezeuul harului, un izvor răcoritor, așa cum a fost odinioară izvorul din stâncă.

Psalmul 115. „Aleluia” al casei lui Israel în întregime, cu preoția și cu toți cei care se tem de Dumnezeu printre popoare, în contrast cu idolii. Caracterul lui Dumnezeu este singura temelie a izbăvirilor. El binecuvântează ca Melhisedec (Psalmul 110 și Geneza 14.19). Toate binecuvântările sunt pentru pământ.

Psalmul 116. Laudele lui Hristos însuși și ale sfinților în comuniune cu El, după necazul cel mare în care mulți au suportat martiriul. Sfinții sunt izbăviți acum de legăturile morții și se închină în prezența întregului popor care se regăsește în unitate pe pământul celor vii, în curțile casei lui Dumnezeu, în mijlocul Ierusalimului.

Psalmul 117. „Aleluia” al tuturor națiunilor și al tuturor popoarelor. Adevărul lui Dumnezeu și bunătatea Sa rămân pentru totdeauna.

Psalmul 118. Cântarea inaugurării împărăției mileniale. Bunătatea lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna (versetul 1). Regăsim aici tot Israelul împreună cu casa lui Aaron și cu cei care se tem de Domnul (Psalmul 115.9-11). Rolul lui Hristos și al poporului Său în distrugerea națiunilor. Hristos, piatra lepădată, a devenit cap de unghi. El este ușa, piatra, Mesia, Dumnezeu. A venit în sfârșit „ziua pe care Domnul a făcut-o”. Este Cântarea restabilirii poporului, ca în Ieremia 33.11. Acest Psalm marchează punctul final al restabilirii lui Israel. Alte subiecte vin după aceea, dar niciunul nu îl depășește ca întindere pe acesta.

*Seria 3: **Psalmul 119** Principiile după care cei credincioși, după ce au rătăcit ca oile care pier, sunt de acum încolo plasați înaintea lui Dumnezeu: legea este în sfârșit scrisă în inimile lor, conform expresiilor din Psalmul 19.7,8. Acest Psalm are 22 de subdiviziuni, fiecare de câte 8 versete.*

1-8: întoarcerea la Dumnezeu a sufletului încercat. El își găsește fericirea în lege.

9-16: Cuvântul îl asociază cu Dumnezeu, în ce privește umblarea lui.

17-24: Rolul Cuvântului, scris în inimă în timpul încercării exterioare.

25-32: Resursele Cuvântului în încercarea interioară. 33-40: Sufletul cere să fie condus și învățat în căile și în legea lui Dumnezeu.

41-48: El face apel la har, pentru a avea curaj în fața vrăjmașului și pentru a păzi legea.

49-56: Trăind prin Cuvânt, credinciosul nădăjduiește în el și din el își primește toate binecuvântările.

57-64: Legea lui Dumnezeu este partea sa. Ea îl aduce în comuniune cu sfinții care păzesc Cuvântul Său.

65-72: Întristarea și-a produs roadele. Credinciosul cere să fie învățat, pentru a putea înțelege gândul lui Dumnezeu.

73-80: El se adresează lui Dumnezeu ca și Creator al său și recunoaște credincioșia Sa în disciplina care i-a fost administrată din partea Lui. El dorește să fie un exemplu pentru cei care se tem de Domnul și care dețin adevărul Său.

81-88: El caută mângâieri în Cuvânt, în mijlocul persecuției din ce în ce mai presante.

89-96: Creația este martorul credincioșiei lui Dumnezeu față de Cuvântul Său. Acest Cuvânt îl călăuzește pe cel credincios pe pământ, dar el este întemeiat în ceruri.

97-104: Sufletul își găsește desfătarea în lege. Cuvântul este izvorul oricărei inteligențe spirituale.

105-112: Cuvântul conduce prin lumina sa întreaga umblare a credinciosului.

113-120: Găsim aici tot ceea ce dragostea față de lege produce în inimă: ura față de rău, alipirea față de bine, sfințenia practică, teama de a dispăcea lui Dumnezeu.

121-128: Apel tot mai presant la intervenția lui Dumnezeu pentru a salva pe slujitorul Său din necaz.

129-136: Valoarea mărturiilor lui Dumnezeu pentru o inimă atașată față de lege.

137-144: Dreptatea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. Adevărul legii Sale.

145-152: Valoarea Cuvântului pentru cel care strigă către Dumnezeu: el aduce prezența lui Dumnezeu în împrejurările lui.

153-160: Pentru a trăi, credinciosul contează pe Cuvânt și pe bunătatea lui Dumnezeu care este descoperită acolo.

161-168: Sufletul se teme de Cuvânt, se bucură în Cuvânt și, mai întâi de toate, iubește Cuvântul.

169-176: Rezumat al întregului psalm. Ultimul verset constituie judecata completă făcută de credincios asupra căilor sale trecute și certitudinea că Cel care a căutat oaia Sa pierdută va căuta cu atât mai mult pe slujitorul Său care a păzit legea Sa.

Ca o completare la acest minunat psalm, indicăm aici semnificația termenilor folosiți pentru a desemna Cuvântul:

Lege: Regulă divină și desăvârșită pentru umblare, compusă din hotărâri și judecăți.

Mărturii: Expresii ale gândului lui Dumnezeu.

Porunci: Expresii ale autorității divine față de care omul este dator să se supună.

Rânduiești: Reguli și învățături recomandate din partea lui Dumnezeu.

Hotărâri: Reguli stabilite care au autoritatea Sa.

Judecăți: Reguli stabilite de către Suveran, cu scopul de a oferi orientare în cazurile particulare.

Cuvânt: Descoperirea gândului lui Dumnezeu cu privire la toate lucrurile. Ea se aplică aici în porunci, rânduiești etc. - pe scurt, în legea scrisă - omului și împrejurărilor sale, în vederea umblării și mărturiei sale. Cuvântul înseamnă însă câteodată și ceea ce Dumnezeu a spus: versetele 82,103,133, 140 și 162. Cuvintele sunt de fapt cele zece porunci. Pentru semnificația acestor termeni a se vedea și Psalmul 19.7-10.

Seria 4: Psalmii 120-134 Cântările Sionului sau Cântările treptelor. Ele ne descriu sentimentele produse de împrejurările prin care Israel trece în Cartea a cincea: poporul s-a întors în țară, dar se află acolo înainte ca puterea Asirianului, vrăjmașul avut în vedere în toți acești Psalmi, să fie distrus.

Treapta 1: Psalmii 120-122

Introducere care expune istoria generală a Rămășiței. Acești psalmi pornesc de la asuprirea lui Israel printre națiuni, până la întoarcerea lui finală la Ierusalim.

Credinciosul, copleșit sub apăsarea vrăjmașului (Psalmul 120), experimentează pe cale faptul că numai Dumnezeu îl poate ajuta și este astfel păzit de El (Psalmul 121), până în ziua când va ajunge împreună cu toți frații săi, însoțitori ai împăratului, la Ierusalim și la casa lui Dumnezeu (Psalmul 122). Credincioșii se roagă pentru pacea Ierusalimului.

Treapta 2: Psalmii 123-125

Acești psalmi pornesc de la asuprirea Rămășiței pe pământul lui Israel și ajung până la așezarea definitivă a credincioșilor pe muntele Sionului.

De la Ierusalim, unde sunt asediați din afară (de către Asirian) și asupriți dinăuntru (de către Antihrist), credincioșii nu mai privesc spre munți, ca în Psalmul 121, ci direct către Dumnezeu în ceruri; ei învață dependența; sătui de rele, ei au recurs la har (Psalmul 123). Apoi ei scapă din lațul păsărarului și celebrează această izbăvire, rod al harului, cu belșug de bucurie (Psalmul 124). în

sfârșit, Sionul este întemeiat pe o temelie care nu se clatină și tot Israelul este izbăvit (Psalmul 125). Credincioșii au certitudinea că pacea se va odihni peste Israel.

Treapta 3: Psalmii 126-128

Acești psalmi pornesc de la izbăvirea Rămășiței din Sion, pentru a ajunge la fericirea din împărăție.

Captivii din Sion sunt restabiliți în binecuvântare, după lacrimi și încercare (Psalmul 126). Templul este reconstruit, cetatea este apărată, un popor nou este format (Psalmul 127). În sfârșit, binecuvântarea divină este partea celor care umblă în căile lui Dumnezeu - Cel care locuiește în Sion - și a celor care se tem de El (Psalmul 128). Pacea locuiește peste Israel.

Treapta 4: Psalmii 129-131

Acești psalmi pornesc de la suferința exterioară sub asuprirea vrăjmașului, pentru a ajunge la deplina restabilire a sufletului. Gradația se regăsește aici sub forma exercițiilor de conștiință.

Recapitularea disciplinei dureroase de care a avut parte poporul, de la începutul istoriei sale (Psalmul 129). Rezultatele treptate ale acestei discipline: judecata de sine, conștiința iertării, care duce la teamă, speranța și cunoștința personală a lui Hristos (Psalmul 130). În sfârșit, sufletul este înțărcat pentru a aprecia tot mai mult dragostea Tatălui (Psalmul 131).

Treapta 5: Psalmii 132-134

Acești psalmi pleacă de la necazurile lui David, pentru a ajunge la deplina binecuvântare milenială.

Răspunsurile la necazurile lui David, împăratul respins, sunt: binecuvântarea Sionului, odihna lui Dumnezeu pentru totdeauna; binecuvântarea poporului; binecuvântarea preoției; binecuvântarea Unsului lui Dumnezeu, adevăratul Solomon (Psalmul 132)-, apoi unitatea celor douăsprezece seminții, avându-L pe adevăratul Aaron drept Căpetenie (Psalmul 133); în sfârșit, preoția adevăratului Melhisedec, canal al binecuvântărilor care coboară de la Dumnezeu peste popor și se urcă de la popor spre Dumnezeu (Psalmul 134).

Seria 5: Psalmii 135 și 136 Anexă la Cântările treptelor (vedeți versetele 1 și 2 și Psalmul 134.1). Laude lui Dumnezeu, care locuiește de acum încolo în templul Său, la Ierusalim.

Psalmul 135. Găsim aici cuvintele de laudă ale Psalmului 134; un triplu „Aleluia”. Dumnezeu a făcut, nu din făptura Lui, ci din Israel (cele douăsprezece seminții), obiectul tuturor căilor Sale. Poporul formează de acum încolo un tot, cu preoția aaronică și casa lui Levi, pentru a-L binecuvânta pe Dumnezeu.

Psalmul 136. Căile lui Dumnezeu față de poporul Său și față de făptura Sa sunt de acum încolo recunoscute ca decurgând dintr-o sursă unică: din bunătatea Lui, care rămâne pentru totdeauna.

Este lauda care inaugurează Mileniul. Dumnezeu este celebrat ca Iahve, Dumnezeul dumnezeilor, Domnul domnilor, Dumnezeul cerurilor (conform cu Psalmul 150).

Seria 6: Psalmii 137-145 Această serie, cu excepția Psalmului 137, se compune exclusiv, ca și Cartea întâi, din psalmi ai lui David; este istoria lui Israel, începând de la captivitatea lui Iuda în Babilon, trecând prin necazul cel mare și prin diversele lui necazuri pe pământul lui Israel, până la seria de „Aleluia” de la sfârșit. Toate puterile răului, cu caracterele lor satanice, Antihristul și poporul său, națiunile, fiii celui străin, Babilonul, Edomul și Asirianul (Gog) se întâlnesc aici ca vrăjmași ai poporului lui Dumnezeu și vor fi distruse, pe când cei drepti vor fi cruțați, iar experiențele lor se vor întoarce în folosul lor și, în final, ei vor fi ridicați. Toată această serie de psalmi este ca un rezumat al istoriei Rămășiței.

Psalmul 137. Babilonul și mai ales Edomul, asupritorii poporului lui Dumnezeu care plânge pentru Ierusalim, vor fi zdrobiți.

Psalmul 138. Dumnezeu este Cel pentru care credinciosul își rezervă lauda. El o va cânta înaintea celor pe care Dumnezeu îi ridică în demnitate (Psalmul 82.6), înaintea templului la Ierusalim. Numele lui Dumnezeu va fi atunci cunoscut (dragoste și adevăr), așa cum El l-a revelat în Cuvântul Său. Va fi o restabilire finală în glorie, ca urmare a izbăvirii Rămășiței din necaz. Contrast absolut cu Psalmul 137.

Psalmul 139. Aceste binecuvântări nu pot să aibă loc fără ca inima și conștiința credinciosului să nu fi fost pătrunse.

Atunci el învață să cunoască lucrările minunate ale lui Dumnezeu care l-a ridicat din groapă și i-a dat o viață dincolo de moarte, pentru ca astfel să fie pentru totdeauna cu Dumnezeu; atunci el învață să urască, nu pe vrăjmașii săi, ci pe cei ai lui Dumnezeu, și să nu aibă decât o dorință, aceea de a fi cercetat până la capăt, pentru a fi condus pe calea eternă.

Psalmul 140. Găsim aici toate puterile spirituale vrăjmașe unite împotriva poporului lui Dumnezeu în strâmtorare: violența, răutatea, mândria, limba rea. Răul însă le va împinge spre ruina lor, iar Dumnezeu va apăra cauza celui necăjit și a celor săraci.

Psalmul 141. în strâmtorarea extremă, Rămășița își pune încrederea în Dumnezeu, pentru a fi păzită chiar și de o vorbă rea. Trecând, cu credință și cu umilință, prin disciplina lui Dumnezeu, ea va putea mijloci pentru frații săi și va fi pusă la adăpost de cursele celui rău.

Psalmul 142. David în peșteră: cel drept într-o situație extremă. Orice refugiu omenesc este departe, dar Dumnezeu îi cunoaște cărarea; El însuși este refugiul său, iar binele pe care Dumnezeu i-l va face va sluji pentru strângerea laolaltă a celor drepti.

Psalmul 143. Strâmtorarea crește și mai mult; Rămășița este în locurile întunecoase, ca și moartă de demult și coborâtă în groapă, dar ea își înalță sufletul spre Dumnezeu; ea contează pe El pentru a cunoaște calea Lui și pentru ca El să-i nimicească pe vrăjmașii ei.

Psalmul 144. Rămășița este angajată în luptă. Izbăvirea lui Dumnezeu este aproape. Cântarea cea nouă va izbucni în curând; Domnia păcii este gata să fie instaurată. Deja fericirile sunt pronunțate.

Psalmul 145. Mesia însuși descrie gloria împărăției Sale și comuniunea de laude între El și poporul Său. Caracterul lui Dumnezeu este pus în sfârșit în lumină deplină, fie față de sfinți (Rămășița), fie față de rasa umană, fie față de orice făptură. Este singurul psalm care, împreună cu Psalmul 72, descrie profetic împărăția însăși. Toți ceilalți psalmi nu ne aduc decât până la începutul acestei împărății, în timp ce această serie, care este ca un rezumat istoric al subiectului mare al Psalmilor, depășește întrucâtva această limită.

Seria 7: Psalmii 146-150 „Aleluia” al inaugurării Mileniului.

Psalmul 146. Dumnezeu este celebrat ca Dumnezeul lui Iacov (ansamblul poporului avându-l în frunte pe Iuda), ca și Creatorul universal, ca Cel care păzește adevărul pentru totdeauna, care izbăvește pe cei asupriți, eliberează pe cei încătușați, deschide ochii orbilor, iubește pe cei dreți, păzește pe străini, mângâie pe orfan și pe văduvă, dă de rușine pe cei răi și a Cărui împărăție este eternă. Acestea sunt laudele lui Hristos.

Psalmul 147. El este celebrat ca Cel care zidește Ierusalimul, care Se ocupă în har de Rămășiță, a Cărui providență este la lucru cu privire la creația Sa, care guvernează fenomenele naturii prin Cuvântul Său, într-un cuvânt, ca Susținător al tuturor lucrurilor, care găsește plăcere în cei care se tem de El, dar care a dat numai lui Israel cuvintele Sale, hotărârile și judecățile Sale.

Psalmul 148. El este celebrat de către toată creația cerească, apoi pământească. În toți acești psalmi, El este celebrat ca și Creator, Obiect al laudelor mileniale. El înalță puterea sfinților Săi, a fiilor lui Israel, a poporului care este aproape de El.

Psalmul 149. Mai mult decât cele două sfere ale creației din Psalmul 148, Israel (adunarea sfinților) este invitat să-L celebreze pe Dumnezeu; cântarea lui este o cântare nouă. El este recunoscut de Israel ca împărat al său. El plasează judecata în mâinile poporului Său.

Psalmul 150. Corul universal sau instituirea definitivă a laudei mileniale. În sfântul Său lăcaș, în întinderea puterii Lui, tot ce are suflare este invitat să cânte „Aleluia”!